Život služebnice Boží Gemmy Galgani, dílo uchvacující mystikou, s 10 ilustracemi . . . . . 16·—

Svatá hodina Gemmy Galgani. Dojemná pobožnost k utrpení Páně, jak ji sám této služebnici své nařídil . . . . . 2·—

Život ctih. služeb. Boží Benigny Konsolaty Ferrerové z řádu salesiánek, zvláštní důvěrnice Božského Srdce Ježíšova z doby nejnovější . . . . . 7·—

Průvodce (Vademecum) duší Bohu zasvěcených. Výňatky z rozmluv Spasitelových se ctih. Benignou Konsolatou a případné modlitby . . . . . 6·—

Život sestry M. M. Chambonové, salesiánky (1844 až 1907), kterou vyznamenal Božský Spasitel dojemnými sděleními o svých svatých ranách . . . . . 5·—

Pobožnost k sv. ranám Páně, hojnými odpustky obdařená . —·40

Pobožnost k Matce Boží Bolestné . . . . . 5·—

Život sv. Jana Křtitele Vianeye, faráře arského. Překlad čtrnáctého vydání francouzského, které napsal příbuzný světcův, Josef Vianey . . . . . 15·—

Děti u blah. Anežky. S 8 ilustracemi, vhodný dárek dítkám . 5·—

Lisbetka. Rozkošná povídka anglické katolické spisovatelky Mary T. Waggamanové ze života amerických dětí. Hodí se zvláště pro dítky, připravující se k prvnímu sv. přijímání. Pobaví a poučí i jejich rodiče, učitele a vychovatele. Výborný příspěvek pro katolické školní a spolk. knihovny 12·—

Zázračný kříž v Limpias. Popis podivuhodných zjevů, pozorovaných na tamním kříži . . . . . 5·—

Uměl. pohlednice Ukřižovaného v Limpias . . . . . 1·—

Vkusné barevné obrázky hlavy Ukřižovaného v Limpias . . . —·40

Život sv. Judy Tadeáše, velikého pomocníka v těžkých záležitostech . . . . . 1·—

Milostné Pražské Jezulátko, dílko dlouho u nás postrádané, s ilustracemi . . . . . 6·—

Vkusné nálepky milostného Pražského Jezulátka:
Barevné 100 kusů . . . . . 5·—
Zlaté 100 kusů . . . . . 10·—

Novéna k blahoslavené Anežce České . . . . . 3·—

Alžběta Canori Mora, vzor křesťanské manželky a matky od Msgra Ant. Puganiho. Velmi cenné dílko pro naše katolické ženy a matky; vkusně váz. . . . . 36·—

Božské Srdce Páně. Umělecký obraz českého mistra prof. Em. Dítěte (60×40) . . . . . 30·—

Důvěrná novéna k Nejsv. Srdci Páně . . . . . —·20

Modlitba k Panně Marii, dobré Matce . . . . . —·08

Odpustková modlitba za duše v očistci . . . . . —·08

Serie 12 uměleckých pohlednic ze života sv. Františka Serafinského a j. . . . . . 6·—

SVATÁ HODINA

Hodina modlitby s Ježíšem, trpícím smrtelnou úzkostí na hoře Olivetské, kterou konala služebnice Boží

GEMMA GALGANI

Autorisovaný překlad německého vydání

P. LEO SCHLÖGLA

Podávají

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

na Král. Vinohradech

Čtvrté rozšířené vydání

1931

VYTISKLA PRŮMYSLOVÁ TISKÁRNA V PRAZE

Galgani Gemma

SVATÁ HODINA

Hodina modlitby s Ježíšem, trpícím smrtelnou úzkostí na hoře Olivetské,

kterou konala služebnice Boží

GEMMA GALGANI.

Autorisovaný překlad německého vydání

P. LEO SCHLÖGLA.

Podávají

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

na Král. Vinohradech.

Čtvrté, rozšířené vydání.

1931

Vytiskla Průmyslová tiskárna v Praze

Nihil obstat.

Pragae, 1. Junii 1922.

JOSEPHUS HRONEK,
censor.

Imprimatur

Pragae, 8. Junii 1922.

N. E. 7785.

† ANTONIUS PODLAHA
Episcopis Paphiensis,
vicarius generalis.

Třetina čistého výtěžku bude zaslána do Říma jako příspěvek na výlohy procesu blahořečení Gemmy Galgani.

PŘIPOMENUTÍ.

Jest zajisté chvalitebno následovati svaté v uctívání různých tajemství z utrpení Pána Ježíše. Pobožnosti takové naučil sám Kristus Pán svatou Markétu M. Alacoque, když se jí zjevil a ji vyzval, aby v noci ze čtvrtka na pátek hodinu bděla, pohroužena ve zbožnou modlitbu, by Mu byla společnicí ve smrtelné úzkosti na hoře Olivetské a tím Mu podávala náhradu za trpkost, kterou Mu způsobili apoštolové svým útěkem, a zároveň aby hříšníkům milosrdenství vyprošovala.

Pobožnost, které Ježíš Kristus sám učil

a již doporučoval, musí býti každému milou a drahou.

Záležíť v tom, že se po jednu hodinu oddáme modlitbě ústní nebo rozjímavé, jejímž předmětem jest uvažování smrtelné úzkosti Pána našeho Ježíše Krista v zahradě Getsemanské. Konati se může v odpoledních hodinách čtvrtka až do půlnoci.

„Bratrstvo svaté hodiny“ bylo zavedeno roku 1829 P. Debrossem T. J. v klášteře „Navštívení“ v Paray-le-Monial. Věřící všech stavů, kteří se do bratrstva toho v Paray-le-Monial dají zapsati, získávají povolené odpustky. Pobožnost tato může se vykonati již v době, kdy jest dovoleno modliti se páteční Matutinum. Společnosti duchovní mohou se dáti zapsati jednou provždy. Svatý Otec Lev XIII. povýšil bratrstvo to roku 1886 za *arcibratrstvo* s připojovací plnomocí pro Francii a Belgii.

Členové „Apoštolátu modlitby“ mohou týdně získati plnomocné odpustky bez zapsání v Paray-le-Monial, jestliže vykonají

Svatou hodinu podle zbožného zvyku tohoto spolku.*)

---

*) Beringer, „Die Ablässe“, 12. vyd. str. 271.

První způsob pobožnosti.

ÚVOD.*)

Zbožná duše, pohrouži se v přítomnost svého nejmilejšího Vykupitele a mysli na noc, kdy Ježíš, ustanoviv nejsvětější Svátost za pokrm duše tvé, opouští s apoštoly večeřadlo a kráčí k zahradě Getsemanské, aby započal hořké utrpení pro spasení světa. Smrtelný smutek zračí se na Jeho čele, jeví se v tónu hlasu Jeho. Na tváři, jež půvabem nebeským zářívala, spočívá smrtelná bledost. V této podobě ohlíží se na tebe

*) Tento způsob pobožnosti „Svaté hodiny“, jak jej konala Gemma Galgani, jest vyňat z modlitební knihy „Preghiamo“ M. Eleny Guerry, zakladatelky sester svaté Zity v Lucce.

a takřka volá: „Duše věrná, vykoupená takovou bolestí, zůstaň aspoň hodinu se mnou a pozoruj, je-li jaká bolest rovna mé bolesti . . . Věz, že jsem se marně ohlížel v smrtelné hodině té po někom, kdo by mne potěšil.“ „A očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale nikoho nebylo.“ (Žalm 68, 21.)

Ježíši, klanění nejhodnější, zdali žije stvoření tak nevděčného a tvrdého srdce, jež by se zdráhalo ztráviti hodinu ve společnosti tvé, aby rozjímalo tajemství nejvyšší lásky a největší bolesti, jež se udála v temnotě noční v zahradě Getsemanské?

Dobrotivý Ježíši, viz mne u nohou svých odhal očím mým velikost utrpení svých a nesmírnost lásky, jež Tě učinila smírnou obětí za hříchy mé a hříchy všeho člověčenstva.

Koná-li tuto pobožnost několik osob zároveň, mohou vždy po čtvrt hodině zazpívati jednu anebo dvě slohy vhodné písně.

Vizte všichni, krví Krista vykoupení, Olivetskou horu – místo to spasení. – Bdí tam Ježíš – pramen vší milosti, děkujte mu vroucně za jeho bolesti!*)

První čtvrthodina.

SMUTEK JEŽÍŠŮV.

„Smutná jest duše má až k smrti.“ (Mat. 26, 38.) Velikost žádného utrpení nemůže se měřiti s úzkostí smrtelnou. Pán a Spasitel náš, chtěje nám ukázati nesmírnou bolest, již pociťoval, když přišel do zahrady Getsemanské, pravil: „Smutná jest duše má až k smrti,“ t. j. bolest, kterou musím cítiti, je tak mocná, že by byla schopna smrt mi přivoditi. Po slovech těch kráčí v zahradě až k místu, kde trávíval obyčejně celé noci na modlitbách. Tam povzbuzuje tři

---

*) Nápěv „Již jsem dost pracoval“.

věrné apoštoly, které s sebou vzal, aby s Ním bděli a se modlili a byli svědky Jeho utrpení. Poté se vzdaluje, co by kamenem dohodil, padá na kolena před majestátem Otcovým a počíná modlitbu nejvroucnější, ale i nejbolestnější, jež kdy na zemi byla pronesena.

První příčinou zármutku Kristova byl hrozný příval utrpení, hany a potupy, jenž Ho měl brzy zaplaviti jako rozbouřené moře. Sotvaže se vzdálil od milých učedníků svých, již vystupovaly v duchu před Ním strašné scény nastávajícího utrpení a smrti, zrada Jidášova, hanlivé řeči, pohrdání, pomluvy; dále ukrutné bičování, které rozdrásá nejsvětější tělo Jeho, že i kosti bude viděti. A více ještě. Nejsvětější hlava zůstane až do smrti ovinuta hustými trny. K bolesti této přidruží se políčky a hanlivé znečišťování Jeho obličeje. Takto pohaněn, musí se dát veřejně odsoudit a viděti, jak Jím pohrdá Jeho národ a přední mužové jeho. Vysílen těmito útrapami, musí dojíti

s křížem na ramenou k popravišti, ač pod hroznym břemenem několikrát padne. I hořký ocet musí píti . . . Uprostřed drze zevlující luzy je zbaven šatu. Ruce i nohy jsou probodeny a na kříž přibity, a takto visí po tři hodiny mezi nebem a zemí, usmiřuje v moři bolesti zlobu pokolení lidského. Ani na tom není ještě dosti. Hana a potupa Jej zraňují, zvětšujíce prudkost Jeho bolestí. K tomu přistupuje palčivá žízeň, zvýšená požitím octa, bolest a zármutek, že od Otce jest opuštěn, bolesti nejdražší Matky, ukrutná smrt v nejhlubší opuštěnosti . . . Duše, hroznym utrpením Kristovým vykoupená, pozoruj svého Spasitele, pohrouženého v moře bolesti, kam přivedla Ho láska k tobě, aby tě zachránil a k sobě do nebe přivedl.

Sklíčen úzkostmi těmito, hledá své apoštoly, kterým nařídil, aby bděli a se modlili, ale nalézá je spící. Nikdo nemá pro Něho, smrtelnou úzkostí trpícího, slova útěchy, slova soucitu! V hořké opuštěnosti své

k tobě, duše zbožná, obrací zrak svůj pátraje, najde-li u tebe citu vděčnosti a útrpnosti. Nemáš slova pro Ježíše tak ubohého? Co bys Mu byla řekla tehdy, kdybys skutečně v oné noci byla s Ním bděla? Nuže, učiň nyní, co bys tenkrát byla učinila; otevři srdce své; jest Mu to vždycky stejně milo, přijímá stále se zalíbením projevy lásky vděčných srdcí.

Obětování.

Věčný Otče, Tys tak miloval svět, žes Syna svého za něj vydal. Obětuji Tobě nejdokonalejší svatost, jakož i zásluhy jednorozeného Syna Tvého, děkujíc Ti jménem všech vykoupených za tento důkaz nekonečné lásky Tvé. Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci . . .

Otče nebeský, abys nás uchoval věčného zavržení, vložil jsi hrozné břemeno všech zločinů našich na jednorozeného, klanění nejhodnějšího Syna svého. Obětuji Ti

smrtelnou úzkost Jeho v zahradě Getsemanské a prosím, dej, abych na věčnosti mohla požívati ovoce tohoto utrpení. Otče náš. Zdrávas. Sláva Otci . . .

Věčný Otče, abys člověčenstvo vinou obtížené s velebností svou Božskou usmířil, podrobil jsi nevinného Syna svého nejtrpčí spravedlnosti, takže musil snášeti všechna utrpení, jež jsme my, vinníci, měli nésti. Obětuji Ti onu pokoru a lásku, s níž se Ježíš v zahradě Getsemanské vůli Tvé podrobil, a prosím, abys ráčil všem hříšníkům popřáti obrácení a spásy. Otče náš atd.

Ježíš na smrt smuten, věda, utrpení
že pro mnohé z hříšných k polepšení není,
musí vše to mroucím okem zříti.
Jeho svaté srdce počíná se chvíti . . .

Druhá čtvrthodina.

JEŽÍŠ VZDYCHÁ POD TÍŽÍ LIDSKÉ ZLOBY.

Uplynula hodina temné noci, plná nejhlubší opuštěnosti a utrpení. Představa mocných bolestí, jež Ježíše očekávají, vyvolala strach a hrůzu v nejsvětější duši Jeho. Stále víc a více pociťuje odpovědnost a tíži poslání svého jako Vykupitel světa... Vidí okamžik svého obětování a zničení. Nebe, země i peklo pozdvihly se proti Němu. Stojí před krutým zápasem, z něhož si odnese množství ran. Co činí Ježíš? Třesa se úzkostí, pln pokory obrací se k nebeskému Otci svému: „Otče, možno-li, odejmi ode mne kalich tento!“ (Mat. 26, 39.) A jaké odpovědi se dostává Synu Božímu k tomuto pokornému volání? Nebe mlčí, jest zavřeno; nemá odpovědi pro Ježíše. — Hle, i toto utrpení chce nésti, aby nám získal vytrvalost v modlitbě a pokornou

odevzdanost, když se nám zdá, že nebe zůstává zavřeno prosbám našim. Dobrý Ježíši, není utrpení, abys ho nebyl snášel, abys nám byl příkladem i útěchou. Než, duše zbožná, následuj Ježíše, jenž láskou puzen stále vpřed kráčí cestou utrpení. Všechny lidské zločiny, nepravosti a špatnosti se v řadách vybavují v duchu Jeho a drásají Jeho srdce. Vidí, že musí toto hanebné břemeno vzíti na sebe a s ním se objeviti před nejčistším zrakem Otcovým. Jak bolestný to úkol pro nejsvětější, nejnevinnější duši Ježíšovu, nemožno duchu lidskému pochopiti, ani si představiti.

Již dávno stěžoval si na to ústy prorokovými: „Na hřbetě mém kovali hříšníci.“ (Žalm 128, 3.) Jak tíží milého Spasitele našeho břemeno hříchů! Beránek Boží, který jest ochoten obětovati drahocenný život svůj za spásu světa na kmeni sv. kříže, aby těžce uraženou spravedlnost Boží usmířil, může též očekávati, že lidé, jež svým utrpením z věčné záhuby vysvobodil, z vděčno-

sti za toto veliké dobrodiní odřeknou se hříchu a věčně mu zůstanou věrni. Ach, Ježíši, kéž by tomu bylo tak! . . . Obraz hroznější prvého vystupuje před Ním. Ačkoliv lidstvo bolestným utrpením vykoupil, zemi krví svou obmyl, Ducha sv. věřícím seslal, ustanovením nejsvětější Svátosti ráj na zemi vytvořil, po všech tak vznešených důkazech lásky musí viděti, že stále ještě hřích vládne zemí. Vidí, jak svatá Jeho přikázání nohama jsou šlapána, kterak církev a služebníci její jsou pronásledováni, jak se pohrdá Jeho milostí a láskou. Bolestně zaznívá Jeho stesk: „Jaký užitek máš z krve mé?“ (Žalm 29, 9.) Nač prolévám všechnu svoji krev? Proč umírám na kříži smrtí tak bolestnou, když lidé zůstávají lhostejni k mému dobrodiní a chtějí se vrhnouti v náruč satanovu, aby je strhl do věčného zoufalství? Kdy skončí ve světě vláda hříchu? I bloudí zrak Jeho v dálné budoucnosti, a vidí hříchy, v každém období jejím. Tíže jejich doléhá Naň mocněji

a mocněji, i volá opět: „Na hřbetě mém kovali hříšníci, prodloužili nepravost svou.“

Duše má, patříš snad i ty k lidem, kteří řetěz hříchů svých rozmnožují, se slíbeným polepšením odkládají a tím vynucují tento oprávněný nářek trpícího, v smrtelné úzkosti postaveného Ježíše? Jak hroznou věcí jest hřích, když k zahlazení jeho Bůh krev svou prolíti musí! Jak strašným jest u duší, které touto božskou krví byly obmyty, u duší, jež v nejvroucnější svazek vstoupily se Srdcem Ježíšovým ve sv. přijímání! Ó Spasiteli, hluboce zarmoucený, jak odůvodněný a spravedlivý jest nářek tvůj!

Jestliže si Kristus Pán stěžuje takto při všeobecném pohledu na hříchy vykoupených, co bude činiti, vida hříchy svých přátel, t. j. duší zvláště Jemu zasvěcených? Ty oslovuje: „Duše pokoje mého“, t. j. „přátelé srdce mého, již se mnou bydlíte, mého chleba požíváte, se mnou stolujete, proč probodáváte hříchem srdce mé? Ná-

rode můj, co jsem ti učinil, čím jsem tě zarmoutil? Nebeskými vodami milostí svých jsem tě napájel, a ty podáváš mi octa se žlučí... Sytil jsem tě drahocennou manou těla svého, ale ty máš pro mne jen rány bičíků a políčky. Národe můj, co jsem ti učinil, čím jsem tě zarmoutil? V nebi připravil jsem ti místo a ty mi za to kříž nabízíš! Drahá duše, vinice srdce mého, co jsem měl více pro tebe učiniti, než jsem učinil? Za takovou lásku máš jen bičíky a trny?“

Obětování.

Proč nemohu Ti, trpící Spasiteli, nabídnouti své i všech lidí srdce, rozžhavená plameny dokonalé lásky, abych Ti aspoň poněkud oplatila nekonečnou lásku Tvou? Zarmoucena svou i všech lidí chladností, obětuji Ti, ó dobrý Ježíši, všechny touhy a žádosti, jimiž sv. patriarchové a proroci příchodu Tvého očekávali a svatou horli-

vost apoštolů, s níž nesli jméno Tvé do celého světa.

Otče náš atd.

Nejvyšší Dobro moje, obětuji Tobě onu dokonalou, vroucí soustrast, kterou cítila s bolestmi Tvými neposkvrněná Matka Tvá, jejíž srdce meč bolesti probodl, dokonalé díky, které Tobě za celé člověčenstvo vyslovovala, a chválu a oslavu, kterou Tebe, dobrotivého Vykupitele, potěšovala.

Otče náš atd.

Ó trpící, k smrti zarmoucený Ježíši, já, ubohý tvor Tvůj, nejsem s to, abych Tě tak potěšila, jak si toho přeji a žádám. Proto Ti obětuji onu radost a rozkoš, s níž Nejsvětější Trojice s anděly nebeskými patřila na vznešené dílo vykoupení, jež jsi za tak velikých bolestí a s takovou láskou ráčil podniknouti. Ó dej, prosím pokorně, aby všichni vykoupení vždy víc a více poznávali tajemství nekonečné lásky Tvé.

Otče náš atd.

Kristus klesá k zemi pod břemenem hříchů
spáchaných od tvorů svojich – nevděčníků.
Spějte – spějte, duchové nebeští,
těšte Spasitele v nesmírné bolesti . . .

Třetí čtvrthodina.

„FIAT“, STAŇ SE!

Rozjímej, duše vykoupená, kterak Ježíš k smrti mdlý, bolestně raněn nevděkem lidským, k zemi klesá. Ten, jenž se nikdy nezdráhal podati ruky kleslým a zarmouceným, který dal znavenému Janovi spočinouti na prsou svých, Ten jest sám opuštěn, žádná ruka se nenabízí, aby Ho podepřela . . .

Hle, duše věrná, nadešla chvíle, kdy můžeš Spasiteli svému lásku láskou oplatiti. Co bys byla tehdy učinila, kdybys v oné noci byla přítomna smrtelné úzkosti Kristově?

Božský Spasiteli můj, chci Tě se země zvednouti, klesající hlavu Tvou rukama i srdcem podepříti a pak slovy láskyplnými Tě těšiti. Nejsladší Vykupiteli, miluji Tě; chci, aby Tě i jiní milovali, a budu Ti lásky jejich dobývati a zjednávati; chci i život dáti za to, abys byl milován. Ano, musíš býti milován vroucně a trvale všemi vykoupenými.

Nejsladší Ježíši, pravila jsem, že i život chci obětovati, abys byl milován, t. j. jsem i k nejtěžším obětem ochotna. – Potká-li mne však sebe menší pokoření, odstrčení, důtka, nepřívětivost, kterak to snáším? Miluji oběti skutečně? Raduji se, přemohla-li jsem nějakou náruživost? Dobrý Ježíši, stydím se odpověděti. Ale zde u Tebe, ve škole bolesti a lásky chci se učiti umrtvování a chci se Ti z lásky zcela věnovati.

Zdlouha míjely hodiny smrtelné úzkosti Ježíšovy. Pán nebes i země leží na zemi a nikdo se o Něho nestará. Co činí učedníci?

Spí . . . I tím trpěl Ježíš a hořkost plnila Mu srdce, že i drazí jeho se Ho vzdalují. Přijímá ochotně i tuto bolest. Nyní však nechce býti opuštěn a touží vykoupené své míti u sebe, aby s Ním bděli a rozjímali Jeho utrpení. Bohužel, většina nevděčníků oddává se spánku, zapomínajíc dobrodiní a lásky Božského Spasitele. Jaká to zatvrzelost, jaký nevděk! Drahý Ježíši, jsi tak zneuznán; kdybychom často na Tebe myslili, naše srdce bilo by jen láskou k Tobě.

Tu přichází anděl, aby posílil Pána v Jeho opuštěnosti a úzkosti. Ježíš s prostotou a pokorou dítěte přijímá posla Otcova a jest ochoten ustanovení Jeho provésti. Anděl se zjevuje, aby posílil Pána, ne aby Ho těšil, utrpení Jeho zmírnil, nebo kalich Mu odňal. Povzbuzuje Jej pouze, aby v nastávajícím boji rekovně snášel rány, jež Mu způsobí nebe, země i peklo. Nebe, ježto spravedlnost Otcova chce ztrestati zlobu lidskou. Svět, který svatosti Jeho nemůže snésti, a proto Mu kříž uchystal. Peklo, jež

proti Svatému svatých v nepřátelích Jeho nenávist ještě více rozpaluje a k ukrutnosti je dohání. Tu povzbuzuje anděl Pána, aby vypil kalich lidské zloby a hříchu až do poslední kapky, aby vinu člověčenstva na sebe vzal a tíži božské pomsty se podrobil.

Zatím očekávají spravedlnost a milosrdenství, aby Ježíš vyslovil ono veliké „Fiat", staň se! Nebe čeká na slovo to, aby se svatými zalidnilo, země touží, aby krví Spasitelovou s ní byly sňaty zhoubné následky kletby a hříchu prvotního, v předpeklí čekají na ně spravedliví, kteří prahnou po patření na Boha, čekají ubozí smrtelníci, toužící dětmi Božími opět býti a spatřiti brány rajské znovu otevřeny. Ale ach, co stálo toto „Fiat" mého Ježíše? Nejčistší, Nejnevinnější, Nejsvětější má býti považován za hříšníka, za zločince; naši vinu, zlobu a hřích má si přivlastniti. To Mu působí bolest tak nesmírnou, že praví: „Kéž by mi byl odňat kalich tento!" Vidí však, že budeme ztraceni, nevezme-li na

sebe vin našich, nebude-li hotov vytrpěti šlehy biče trestající spravedlnosti, neobmyje-li nás krví svou. Hrdinská láska Jeho dosáhla svého vrcholu, zvítězila. Ježíš promluvil vytoužené „Staň se!“

Slovem tím jeví ochotu všechny naše viny tak na sebe vzíti, jako by je sám byl spáchal, béře a objímá strašné břemeno hříchů našich. „Staň se,“ volá k trnům, aby usmířil zlé naše myšlenky. „Staň se,“ praví k bičíkům a béře na sebe hříchy smyslnosti naší. „Staň se,“ volá k ranám a potupám a tím usmiřuje naši pýchu! „Staň se,“ volá k octu se žlučí, a tím činí dosti za hříchy, kterých jsme se chutí a rozkoší v jídle dopustili. „Staň se,“ volá kříži a hřebům, aby usmířil naši neposlušnost. „Staň se,“ volá k oněm bolestiplným třem hodinám, ve kterých na kříži bojuje, aby smazal naše hříchy. Slovem „Fiat“ pozdravuje smrt a tím vykupuje náš život věčný. O drahocenné „Fiat“, jež nebe potěšuje, zemi zachraňuje, peklo přemáhá! Kolik okovů

zlomilo, kolik slz osušilo! Díky Tobě, dobrý Ježíši, díky za vznešené to slovo. Chválím a oslavuji Tě jménem všeho lidstva.

Obětování.

Věčný Otče, chtěl jsi býti oslaven velikomyslným Ježíšovým „Staň se“ a usmířen za naši neposlušnost a vzpouru. Obětuji Ti tuto oslavu na dostiučinění za všechny urážky, jež jsem Ti způsobila hříchy tvrdošíjné neposlušnosti své a prosím, abys mi dětinnou poslušnost uděliti ráčil.

Otče náš atd.

Věčný Otče, pro oslavu, kterou způsobilo Tobě velikomyslné Ježíšovo „Staň se“, prosím, abys mi ráčil odpustiti hříchy neposlušnosti mé. Dej, abych žila budoucně stále podrobena Tvé nejsvětější vůli, abych z lásky k Tobě představených poslouchala.

Otče náš atd.

Věčný Otče, pro velikomyslnost a ocho-

tu, s níž Ježíš ondy v Getsemaně pronesl „Staň se“, račiž mně, všem duším zasvěceným a všem věřícím vůbec vlíti ducha svaté síly a vytrvalosti, jež plynou z velikomyslného smýšlení, abychom ke Tvé cti dovedli oběti radostně přinášeti.

Otče náš atd.

Přichází vítězství po skončení boje.
Pamatuj, hříšníče, že za hříchy tvoje
svolil Ježíš kalich ten vypíti
a pro tvé spasení i smrt podstoupiti.

Poslední čtvrthodina.

KREV JEŽÍŠOVA A JEJÍ UŽITEK.

Ježíš vyslovil ono veliké a vznešené „Fiat“. Klesá však znovu pod tíží slova toho. Lpí na něm jednak božská spravedlnost, jež Jej považuje za beránka usmíření, nesoucího celé břemeno viny lidské. On

pak touží neskonale, aby vyplnil poslání své jako Vykupitel světa, a prahne po krvavém křtu, jenž ho očekává. Nyní právem může se srovnati se zrnem obilným, jež drtí dvě mlýnská kola, aneb s hroznem drahocenným, jejž lis svírá. A skutečně. Tlakem strašlivé bolesti vyráží krev na celém svatém těle Jeho, ano, i na zemi stéká a svlažuje ji. Vznešené slovo „Fiat“ – jak draze jsi vybojováno mým Ježíšem! Jak mnoho musil trpěti za hříšnou vinu naši! Jak se musím styděti, že se zdráhám přinésti sebe menší oběť, když vidím, jak ochotně se obětuje můj Bůh z lásky ke mně. „Obětován jest, protože sám chtěl.“ (Is. 53, 7.)

Proč, ó nejsladší Ježíši, proč se ztravuješ takovou bolestí? Vždyť jsi mohl celý svět jen jedinou svou modlitbou, jediným vzdechem, jediným úderem Srdce svého spasiti! Již dávno bylo prorokováno, že bude vykoupení naše nadměrné, a jest skutečně; neboť nás zbavilo nejen smrti věčné, ale uvedlo nás ze stavu viny do stavu nevin-

nosti, spravedlnosti, svatosti. Takové dílo mohl vykonati jediné Bůh! Ale Ježíš není ještě spokojen. Jeho nepochopitelná láska nám chce zůstaviti statek, s nímž bychom zcela svobodně mohli zacházeti. Je to poklad zásluh Jeho, kterým můžeme dosáhnouti všeho dobrého.

Čeho bychom si ještě přáli? Jsou v něm obsaženy tak veliké milosti, o něž bychom si nikdy nebyli dovolili prositi, ba ani na mysl by nám nebylo přišlo, že by bylo možno si jich vyprositi. Myslila však na ně nekonečná láska požehnaného Vykupitele našeho. Hlasem své krve, vzdechy svého se smrtí zápasícího srdce dobývá nám té veliké milosti, že smíme vystoupiti až ke spojení s Bohem. Umožnil nám to ustanovením Nejsvětější Svátosti. A jako by ani to nedovedlo uspokojiti lásky, jež nezná mezí, chce, aby Duch Jeho, Utěšitel Božský, byl vlit duším našim a trvale se v nich usídlil. „Budu prositi Otce, a Utěšitele dá vám.“ V zahradě Getsemanské plní toto přislí-

bení, neboť zasluhuje nám Ducha svatého krvavým potem a smrtelnou úzkostí svou a pozvedá takto člověčenstvo k nejvyššímu stupni štěstí, milosti a vznešenosti.

Více nemůže již pro nás učiniti. Rozpomínaje se však na slova Otcova: „Žádej mne a dám ti národy v dědictví“ (Žalm 2, 8.), chová jedno ještě přání. Pozvednuv svatý, krví zalitý obličej svůj a patře k nebi prosí Otce, aby z národů Mu přislíbených vyvolil počet duší takových, jež by byly jako nevěstami Jeho, jako miláčky Srdce Jeho, které by věrně následovaly Jeho příkladu, a na něž by mohl vylíti plnost milostí, kterých vydobyl svým utrpením. „Dej mi duše, vše ostatní ponechávám Tobě. I život svůj za duše obětuji. Dej mi duše!“ Mezi nimi vyvoluje si Pán i tvou duši, žádá si jí, vyprošuje si ji slzami svými od Otce, obětuje Sebe a svá utrpení za ni.

O duše, jak velice miluje tě Bůh, jenž krví se potě za nevěstu si tebe zvolil! Jako bude brzy s kříže volat k Matce své: „Ženo,

hle, syn tvůj," a v Janovi odevzdá jí všecky vykoupené, tak obrací se na hoře Olivetské k nebeskému Otci svému řka: „Viz zde děti moje. Já, v podstatě Tobě rovný, postoupil jsem místo své hříšníku, aby dítětem Tvým se stal, a sám zaujal jsem místo hříšníkovo. Otče, Mně dej tresty, hříšníkovi odpuštění a pokoj; Mně smrt, jemu život; Mně opuštěnost, jemu dokonalou a trvalou blaženost ve spojení s Tebou . . . Viz zde děti svoje a ujmi se jich láskyplně! Krev má je učiní krásnými, čistými a Tebe hodnými. Otče, chci," – po prvé praví tuto Pán Ježíš, „chci – aby tyto duše s Námi jedno byly, jako Ty a Já jedno jsme. Rozpomeň se, Otče, že jsem se ponížil a člověkem se stal, aby člověk k Bohu byl povznesen a s Tebou v blaženosti věčně kraloval."

Viz tato nevyzpytatelná tajemství lásky Srdce, jež pro lidstvo krví se potí. Rozjímej zázračné ovoce krve Ježíšovy!

Duše vykoupená, nevěsto Boha, jenž člověkem se stal, mlčení, údiv, velikomysl-

ná láska buďtež dary, které podáš v odvetu onomu Velikému svatému, oné nekonečné Lásce, jež se za tebe obětovala.

Obětování.

Věčný Otče, z hloubi srdce svého děkuji Ti jménem všeho lidstva za to, že jsi nám ráčil dáti tak dobrotivého, láskyplného Vykupitele, jímž k našemu největšímu blahu byly nám vráceny statky, ztracené hříchem dědičným. Obětuji Tobě nejdražší krev Jeho za nás prolitou ke spáse všech vykoupených. Rač způsobiti, aby účinky vykoupení byly tak bohaty, jako ono samo, aby Ježíš všemi dětmi Adamovými poznán, ctěn, milován a oslavován byl po celou věčnost.

Otče náš atd.

Věčný Otče, obětuji Ti drahocennou krev Ježíšovu, abych u dobroty Tvé vyprosila povýšení a vzrůst sv. katolické církvi, obrácení nevěřícím, bludařům a hříš-

níkům, vytrvalost spravedlivým, osvobození ubohým duším v očistci. Obětuji ji za duchovní i časné blaho svých představených a všech mně milých a drahých. Zvláště však ji obětuji k posvěcení své duše a na tyto úmysly . . . Otče náš atd.

Věčný Otče, tak jsi miloval svět, žes Syna svého jednorozeného obětoval. Rač způsobiti, aby i svět Ježíše miloval, Jemu díky, chválu a slávu vzdával, aby hojně vzrůstal počet duší úplně Mu oddaných a dokonale Jej milujících. Kéž by i moje duše k nim náležela! Věčný Otče, obětuji Ti vzdechy, prosby a smrtelnou úzkost Ježíšovu v zahradě Olivetské, jakož i nejsvětější krev, již tam prolil. Račiž obnoviti v srdcích všech věřících pravou zbožnost, spojenou s opravdovou a šlechetnou obětavostí, aby se tak Ježíši stali podobnými. Otče náš atd.

Dobrý můj Ježíši, krvi drahocenná,
kéž hřích k mojí duši přístupu již nemá

A za muka – za bolesti svoje
přijmi, Spasiteli, celé srdce moje . . .

Závěr.

Jediný pohled věnuj ještě Ježíši, duše má, dcero Jeho lásky a utrpení. Trapné hodiny na hoře Olivetské již skoro prchly a nastane čas bolestného mučení, hodiny smrtelného zápasu na kříži. Blíží se Jidáš, aby Mistra zradil a Ježíš s tichostí ovečky vychází mu vstříc. Ach, můj Ježíši, musím Tě tedy přece viděti v rukou zrádcových? Ó, pojď raději do mého náručí, vstup do srdce mého, dobrý Ježíši, nechci Tě již nikdy urážeti, nýbrž vždy milovati. (Duchovní sv. přijímání.)

UŽITKY PLYNOUCÍ Z POBOŽNOSTI „SVATÉ HODINY“.

1. O utrpení Ježíšově často rozjímati a hluboko v srdce si je vtisknouti.

2. Vzchopiti se k velikomyslné lásce, která Mu žádné oběti neodepře.

3. Uvažovati, že Ježíš, který již na zemi netrpí a služeb lásky nepotřebuje, na místě Sebe zanechal zarmoucené a přeje si, abychom onu lásku a soucit, jehož se při utrpení svém zřekl, aby více trpěl, věnovali svým trpícím bližním. Buďme přesvědčeni, že vše, co pro bližního činíme, přijme tak, jako bychom to Jemu prokázali. Myšlenka tato rozmnožuj v nás lásku k bližnímu.

II. KRATŠÍ ZPŮSOB „SVATÉ HODINY“.

Tajemství zahrady Getsemanské.

Připozdívá se. Hluboké ticho se rozkládá v přírodě. Vše odpočívá. Ale Pánu našemu, kráčejícímu pod olivy getsemanské, nastává nejtěžší boj, nejhroznější utrpení. Ó Ježíši, který jsi chtěl, aby Tě drtil dvojí lis, spravedlnosti totiž a lásky, klaním se Ti . . . Posilni víru mou při rozjímání o tajemstvích Tvého smrtelného zápasu!

I. Tajemství slabosti.

Je-li vše tajemstvím při smrti pouhého člověka, což teprve říci o smrtelném zápasu Tvém, ó Ježíši, Bože pravý a člověče! – Přikvapí-li na nás, ubohé, bídné tvory nějaké soužení, musíme se mu podrobiti. Ty naopak, Ty, v němž přebývá všechna plnost božství, dobrovolně přijímáš kříž a podstupuješ smrtelný zápas, protože trpěti chceš. Ale proč chceš, Mistře můj a Bože,

proč? Odpovídáš mi: „Protože nadešel čas, abych vykoupil svět.“*)

Co pravíš, Pane můj, nemýlíš se? Vykoupení světa – toť dílo vítězné moci a na Tobě zřím jen slabost, zničení. Podobáš se člověku přemoženému. Chceš snad snížením svým lidstvo pozvednouti?

„Dítky mé,“ pravíš, „pochopte mne přece. Apoštol můj dobře napíše jednoho dne: „Člověk tělesný nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího.“

„Co je u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.“ Toť ono podivuhodné rozdílení tajemství, skrytého od věků v Bohu: Zdánlivou slabostí Stvořitelovou uzdravena bude skutečná domýšlivost tvora. Tajemství, tajemství! Patříc, kterak lidská důstojnost Tvá, ó Ježíši, člověče dokonalý, je zničena rukou Otce Tvého, chápu ubohost svou a vyznávám svou nicotu před Bohem. – Ježíši, na zemi klesající a o mi-

---

*) Annus redemptionis meae venit. Is. 63, 4.

lost prosící jako slabý tvor, který nemůže dále, dej, aby podivuhodná slabost Tvá mi připomínala, jak pošetile jsem zapomínala své závislosti na Bohu a spoléhala na sebe, to jest na bytost slabší než třtina.

II. Tajemství pokory.

Noc pokročila, ztemněla. Také trpící duši Ježíšovu zachvátily děsné temnoty. Nevidí již . . . Otec odvrátil od něho světlou tvář svou a milovaný syn Jeho se cítí jako zapuzován od Něho. Kdo vypoví, jak je ponížen! Sám naznačuje svůj stav slovy: „Já pak červ jsem a ne člověk, pohanění lidí a povrhel obce.“

Když prorok předpovídal tyto události, byl všecek jako u vytržení. Řekli bychom, že si jich ani netroufal napsati. „Viděli jsme ho,“ praví, „pohrdaného a nejposlednějšího z lidí – – připadal nám jako malomocný, ubitý od Boha a snížený.“ – Jaké to utrpení! Povržení od lidí je hořké, velmi

hořké, ale konečně lze je snésti, aniž by člověk umřel. Kdo však snese opovržení od Boha, aniž by nebyl zničen? Ježíši, ubohý Ježíši, co se s Tebou stane, když jsi se stal nyní kořistí takového opovržení? Ale jak se to vlastně stalo? Prorok Tvůj mi odpovídá: „Hospodin vložil naň nepravosti všech nás.“ Jaká to tíha, jaké množství! Tak veliké, že namáhá a drtí Boha. Ježíš se stydí sám za sebe, protože cítí, s jakým odporem naň Otec patří. Což není již jasností světla věčného, původem vší krásy, nejvyšší svatostí? – Zříti na něm jen skvrny nečistoty, zničení... Všecky hříchy od prvního, který byl spáchán, až do posledního, který se stane na zemi, vřítily se do svatyně Jeho duše a způsobily tam ohavnost zpuštění. – Není dosti, že se stal rukojmím za hříšného člověka, nýbrž sám jako hříšník padá v prach před Otcem, volaje: „Confiteor“ za trestuhodné lidstvo. Bože můj, jaké to vyznání! Již začíná. Andělé polekáni se odvracejí, aby ho ne-

slyšeli. Tážíce se Otce nebeského, odvažují se volati: „Pane, slyšíš? Hle, Ten, jenž mluví, toť náš Král, nevinnost a čistota sama . . . Viní se z hříchů, jichž neučinil. Pane, zadrž jej!“ A Otec věčný odpovídá: „Nikoli, nechte ho jen! Nutno, aby až na dno vypil kalich utrpení a dostiučinil spravedlnosti mé.“ A Ježíš pokračuje . . . vypije do poslední krůpěje kalich svého ponížení.

Nehledejme mimo sebe příčin tohoto pokoření Boha-člověka, nýbrž ponořme se do vlastního nitra a poznáme, že nevýslovné ponížení Ježíšovo je dílem nesmírné naší pýchy. Jediným lékem proti ní jest: „Semetipsum exinanivit“ – zmaření sebe sama.

III. Tajemství bolesti.

Isaiáš, předpovídaje Mesiáše, nazývá Jej podivným jménem: „muž bolesti, znající slabost“. Tážete se: „Je to opravdu On?“ Což lze nalézti případnějšího vtělení bolesti

a utrpení? Od zpodu nohy až do vrchu hlavy není na něm místečka zdravého, vše samá rána, vše! Proč? Poněvadž Bůh podle věčného úradku svého rozhodl, že pro vykoupení otroka neušetří vlastního Syna svého. – Kolik druhů hříchů, tolik zvláštních muk. Proto na Boha-člověka doléhá takové utrpení, že ho Jeho srdce nemůže pojmouti. I vyvěrá z něho pot, ale pot krvavý. Nový to div, nový svědek nevýslovného Ježíšova utrpení i smírné Jeho lásky. A On, Beránek, zběluje oděv náš ne v krvi cizí, ale ve své vlastní.

Ó Beránku Boží, který snímáš hříchy světa! Jakým pokladem jest nám jediná krůpěj krvavého smrtelného potu Tvého! Dejž, abych pochopila, že každé dobře snášené utrpení je účinným křtem pro duši mou. Připomeň mi, kdykoliv těžké zkoušky na mne dolehnou, že není bolesti, která by nebyla prošla srdcem Tvým v zahradě Getsemanské.

IV. Tajemství lásky.

Jak těžké, přetěžké řešení nastane tomu, kdo vroucně miluje dvě bytosti, mezi nimiž je naprostá neshoda, jež od sebe dělí nedozírná propast. Jak je sblížiti? Jen dílem lásky. Spasitel náš věnoval celý život, aby smířil člověka s Bohem. Nyní nastala chvíle posledního dorozumění s Otcem. Jak vážná a hrozná to hodina! Ó Ježíši, což jsi po ní netoužil? Odkud to tedy, že se nyní lekáš? Uvažujme slova: „Nyní duše má zkormoucena jest . . . A co dím? Otče, vysvoboď mne z té hodiny. Ale pro tuto hodinu jsem přišel.“ – Nikdy nebyl na zemi sveden krutější boj mezi spravedlností a láskou. Otec se dožaduje svých práv. Syn se přimlouvá... Nikdy neprosil vroucněji, dojemněji, nikdy se nemodlil déle. Konečně Ho Duch svatý, který za nás prosí úpěním nevýslovným, pobádá aby za nás vyslal výkřik takové prosby, že Otec ne-

odolal . . . Pro Syna svého odpustil světu a vrátil mu svou lásku.

Vznešený boj dobojován, Ježíš se zvedá v celé své velebnosti. Láska přemohla spravedlnost, neboť Bůh láska jest. – Ty pak, ó člověče, jsi sobectví samo. Nuže, vejdi do zahrady Getsemanské a tam v Božské škole Ježíšově uč se zapomínat sebe, obětovat se pro spásu bližních.

Ježíši, Bože a Spasiteli náš, děkujeme Tobě! Nyní lépe chápeme, jak velké výkupné jsi dal za naše duše. Buďtež Ti za to vroucí díky, čest, moc, sláva, láska a oddanost srdcí našich na věky věkův Amen.

III. NEJKRATŠÍ ZPŮSOB „SVATÉ HODINY“.

V tomto výtahu jsou myšlenky pouze navrženy pro ty, kdož chtějí konati Sv. hodinu, aniž by se vázali předchozím textem. Čtvrthodina jest rozdělena na 3 odstavce; o každém se uvažuje 5 minut, načež se může připojiti libovolná ústní modlitba.

První čtvrthodina.

CO VIDÍ PÁN JEŽÍŠ V ZAHRADĚ GETSEMANSKÉ?

1. Vidí propast zla, t. j. hříchy všeho lidstva od Adama až do konce světa; také naše hříchy vidí mezi nimi a hořce je oplakává.

2. Vidí hrozné utrpení, které musí na sebe vzíti, aby hříchy usmířil.

3. Jak mnoho jsi i ty, duše má, přispěla k utrpení svého Spasitele! Jak velice jsi rozmnožila počet a tíži Jeho bolestí!

Druhá čtvrthodina.

CO MLUVÍ PÁN JEŽÍŠ V ZAHRADĚ GETSEMANSKÉ?

1. Zdrcen bolestí obrací se k nebeskému Otci řka: „Otče, je-li možno, odejmi ode

mne kalich ten!“ Slovy těmi přijímá na Sebe oběť pro spasení světa.

2. Na to se obrací ke třem učedníkům, jimž řekl: „Bděte se mnou a modlete se!“ Naleznuv je spící, vytýká jim láskyplně: „Ani vy jste nemohli jediné hodiny se mnou bdíti?“

3. Jak veliký jest počet duší mdlých a ospalých, které nedbají slov: „Bděte a modlete se“, které přijímají navštívení Ježíšovo, jsouce pohříženy v neblahý spánek vlažnosti!

Třetí čtvrthodina.

CO TRPÍ PÁN JEŽÍŠ V ZAHRADĚ GETSEMANSKÉ?

1. Trpí, co by všichni hříšníci světa hořkou lítostí a spravedlivým pokáním byli si měli odkáti. Vůlí Jeho jest úplně hřích usmířiti a zahladiti a dokonale zaň dostiučiniti.

2. Trpí, jak největší milovník duší vůbec trpěti může, neboť musí viděti, že Mu odměnou bude jen nevděk a pohrdání, poznává, že utrpení a smrt Jeho na kříži pro tak mnohé bude marnou.

3. Jak se musíme hanbiti, že tak málo činíme a trpíme, abychom se zachránili, vidouce, kterak Syn Boží se podrobuje bolestné smrti jediné proto, aby nás zachránil.

Poslední čtvrthodina.

CO ČINÍ PÁN JEŽÍŠ V ZAHRADĚ GETSEMANSKÉ?

1. Objímá v nekonečné lásce své hříšníky všech míst a časů, tiskne je k Srdci svému, omývá je krví svou, očišťuje je od hříchů, obdařuje je zásluhami a přejímá vinu jejich, aby ji usmířil.

2. Odhodlání své zdůrazňuje znovu vel-

komyslným „Fiat“, smiřuje Boha s lidmi, kteří se hříchem od Něho odtrhli. Pak se obrací ke svým vykoupeným a loučí se s nimi jako otec, který za děti své jde na smrt.

3. Co řekneš, duše vykoupená, Pánu svému, který louče se, na tebe volá: „Jdu, abych se za tebe obětoval?“ Milovaný Spasiteli, i já se chci za Tebe obětovati a slibuji, že Ti žádné oběti neodřeknu. Amen.

MODLITBA SLUŽEBNICE BOŽÍ GEMMY GALGANI ZA DOSAŽENÍ MILOSTI.

Ó dobrý Ježíši, viz mne u nejsvětějších nohou svých. Přicházím, abych Ti vyslovila své uznání a díky za ustavičné a nesčíslné milosti a dary, které jsi mi již udělil a stále ještě uděluješ. Jak často jsem Tě vzývala, ó můj Ježíši, a vždy jsi mne vysly-

šel, jak často jsem se k Tobě obracela a vždy jsi mne potěšil. A proto volám z celé duše: „Děkuji Ti, můj Ježíši! Líbí-li se Tobě, žádám si opět této nové milosti . . . Kdybys nebyl všemohoucí, neodvážila bych se prositi. Ó Ježíši, slituj se nade mnou! Než, staň se ve všem vůle Tvá!

GEMMA PŘED JEŽÍŠEM.

Srdce mé jest plno myšlenek a citů světských . . . Spějte, všechny myšlenky moje, k Ježíši! Ano, Ježíši můj, od této chvíle buď pánem všech mých myšlenek. Miluji kříž a to kříž jediné, miluji jej, poněvadž jej stále na ramenou Tvých vidím. Poznávám zřetelně, můj Ježíši, že směřuje láska má k Tobě a k Tvému utrpení.

Proč jsi tak smutna, duše má? Urážíš Lásku svou, neobjímáš-li kříže radostně. Nestaráš se o nebe, nesměřují-li ke Kalvarii

tvoje myšlenky. Nermuť se duše má, od věčnosti jsi s Ježíšem, ale zasnoubena jsouc s bolestmi Jeho, jsi též povinna vésti život kříže. Ó Ježíši, vím, že jsi veškeru svou lásku a něžnost věnoval kříži a že Ti jest drahým.

Opravdu, můj Ježíši, přehlížím-li své mládí i léta pozdější, vidím, že měla jsem vždy kříž a utrpení; avšak jak velice se klamou ti, kdož praví, že utrpení jest neštěstím!

OBSAH

Připomenutí - - - - - - - - - - - - - - - - - 3
I. První způsob pobožnosti. Úvod - - - - - - 6
První čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 8
Druhá čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 13
Třetí čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 19
Poslední čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - 25
Užitky plynoucí z pobožnosti „Sv. hodiny“ - 32
II. Kratší způsob „Svaté hodiny“. Tajemství zahrady Getsemanské - - - - - - - - - - - - 34
III. Nejkratší způsob „Svaté hodiny“ - - - - - 41
První čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 42
Druhá čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 42
Třetí čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - - 43
Poslední čtvrthodina - - - - - - - - - - - - - 44
Modlitba služebnice Boží Gemmy Galgani za dosažení milosti - - - - - - - - - - - - - - 45
Gemma před Ježíšem - - - - - - - - - - - - - 46

NÁKLADEM ŠKOLSKÝCH SESTER O. S. F.

v Praze, Kr. Vinohradech, Korunní 4

vyšlo:

Dějiny duše svaté Terezie Ježíškovy, francouzské karmelitky. Je to vlastní, velmi zajímavý a poučný životopis, psaný na rozkaz představených. Překlad nejnovějšího vydání v bohaté úpravě s ilustracemi . . . . . 26·—

Květ ze zahrad XIX. věku. Sv. Terezie Ježíškova. Stručný životopis této světice s 12 ilustracemi . . . . . 4·—

Neúhledné ctnosti. Cesta sv. Terezie z Lisieux. Sepsal P. Roberti. Cenné dílko asketické literatury pro každého . . . . . 10·—

Následujte mne! Vážná naučení o světici z Lisieux. Napsal P. Matouš Grawley-Boewey SS. C. C. Vhodné doplnění „Dějin duše“ . . . . . 3·—

Poslední slova sv. Terezičky. Krátká naučení, sebraná rodnými sestrami z rozmluv před smrtí . . . . . 10·—

Sv. Terezička v pensionátě sester Benediktinek. Vzpomínky na Terezii Martinovou, které vypravuje stařičká Mater Léon, její učitelka a vychovatelka . . . . . 7·—

„Dešť růží“, časopis věnovaný úctě sv. Terezie Ježíškovy a blah. Anežky české, bohatě vypravený. Vychází čtvrtletně; předplatné ročně . . . . . 15·—

Mešní modlitby ke cti sv. Terezie z Lisieux, církevně schválené, s novénou k této světici a j. . . . . 2·—

Devítidenní pobožnost k sv. Terezii Ježíškově . . . . . —·20

Litanie k sv. Terezii Ježíškově . . . . . —·20

Serie 12 uměleckých pohlednic sv. Terezie Ježíškovy . . . . . 10·—

Obrázky, medailky, špendlíky a obrazy sv. Terezie Ježíškovy v různé velikosti.

Život sv. Markety Alacoque, podle nejnovějších pramenů zpracovaný, s ilustracemi . . . . . 10·—

Pohlednice Božského Srdce Páně se sv. Marketou. 2 druhy po . —·40

Život sv. Markety Kortonské, veliké kajícnice III. ř. sv. Františka, s 5 ilustracemi . . . . . 3·—

Život sv. Gabriela Possenti, studenta z řádu passionistů, divotvůrce a světce nejnovější doby, se 7 ilustracemi . . . . 10·—

Devítidenní pobožnost k sv. Gabrielovi Possenti se stručným jeho životopisem . . . . . 1·20

Obrázky sv. Gabriela Possenti . . . . . —·40